Túl ne menjetek azon, ami meg van írva

Azzal a szándékkal nyitjuk ki Isten Igéjét, hogy hűek maradjunk a tanításaihoz. Fontos, hogy ne lépjük túl a Szentírásban megírtak határait. Ahogy az 1Korinthus 4. részének 6. versében olvastuk: *„Ezeket pedig, atyámfiai, átalakítva magamra és Apollósra vonatkoztattam ti érettetek, hogy mi rajtunk tanuljátok meg, hogy feljebb ne gondolkozzatok annál, a mi meg van írva, hogy senki egyik a másikért fel ne fuvalkodjék a más ellen.”* Ámen. Ez az ige arra int, hogy maradjunk annál, ami meg van írva, és semmit se tegyünk hozzá a bibliai tanításhoz, se el ne vegyünk belőle.

Ebben is az Úr Jézus a legfőbb példaképünk. Valós veszély, hogy rosszul használjuk a Szentírást, és a saját kívánságaink szerint magyarázzuk, de óvakodnunk kell ettől. Idézzük fel, hogyan járt el az Úr Jézus, amikor az ördög megkísértette. Máté 4. részében látjuk, hogyan próbálta az ördög megkísérteni az Úr Jézust, Ő pedig a Szentírás szavaival felelt neki. Kérdezzük meg magunktól: ha az ördög az Úr Jézushoz is merészelt szólni, vajon nem próbál-e szólni hozzánk is? Nyilvánvaló, hogy a Sátán kísérteni próbál minket, nekünk azonban szilárdan meg kell állnunk a hitben.

Olvassuk el újra a Máté 4. részének 3. versétől: *„És hozzá menvén a kísértő, monda: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek legyenek kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, a mely Isten szájából származik.”* Ámen.

A kísértéssel szemben az Úr Jézus a Szentírás szavait használta fegyverül, és megmutatta, hogy az igazi lelki táplálék Isten Igéjéből jön, nem csupán az anyagiakból. Fegyverkezzünk fel tehát mi is Isten Igéjével, és ne térjünk el attól, ami meg van írva.

Megvizsgálunk néhány szempontot, hogy megértsük, hogyan használhatjuk ezt a fegyvert a harcunkban. Az ördög is használhatja a Szentírást, ahogy meg van írva. Az Úr Jézus az Írással kísértő ördögnek ezekkel a szavakkal felel: *„Viszont meg van írva”*, mondta az Úr Jézus, *„Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.”* Nem elég tehát csak annyit mondani, hogy meg van írva, hanem lelki ítélőképességre is szükségünk van. Az is meg van írva: *„Feljebb ne gondolkozzatok annál, a mi meg van írva.”*

A Filippiekhez írt levélben az Úr Jézusról fogunk olvasni: előbb leírjuk Őt, aztán összevetjük azt, ahogyan Ő munkálkodott, azzal, ahogyan mi munkálkodunk. Igaz, hogy Isten Igéje ott lehet az elménkben. Szeretnénk, ha ott lenne, de a Sátán éppen azt az Igét fordíthatja ellenünk, amely az elménkben van. Miért használta a Sátán a Szentírást, amikor az Úr Jézust kísértette? Célja volt vele. És magához Isten Fiához jött.

Mondhatjuk, ahogy korábban is elhangzott, hogy az egész Igének bőségesen kell bennünk lennie. Meg van írva, nem igaz? *„A Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon.”* Lakozzék, de nem mindig lakozik gazdagon. A lustaság vagy más akadályok miatt Krisztus beszéde talán kissé távol kerülhet tőlünk. Az Úr Jézusban azonban Isten Igéje gazdagon lakozott. Ő maga volt az Ige. És a Sátán mégis odament ahhoz, aki maga volt az Ige, azzal, ami meg van írva.

Hiába jön-e hozzánk a Sátán, vagy nem hiába? Van esélye, bizony van esélye, éppen ezért jön. Ha semmi esélye sem volna… például ha tudod, hogy nem tudsz átmenni az orvosi felvételi vizsgán, mert egyáltalán nem tanultál, akkor el sem mész a vizsgára. Csak akkor jelentkezel, ha tudod, hogy van esélyed, ha jól felkészültél és sokat tanultál, és tudod, hogy a bejutáshoz nagyon jó eredmény kell, és ahhoz közel kell lenned, hogy esélyed legyen. Különben mi értelme? Emlékezzetek: akik gimnáziumba jártak, és nem tanultak eleget, azok be sem adták a jelentkezésüket az egyetemre, mert nem volt értelme, hiszen semmi esélyük sem volt.

A Sátán tehát hozzánk is eljön, hogy megkísértsen. Egészen biztosan. És sokaknál nemcsak esélye van, hanem sikerrel is jár, sokaknál bizony sikerrel jár. Segítsen meg minket Isten, hogy hűek maradjunk a megírt Igéhez.

A Filippiekhez írt levélben felfedezzük az Úr Jézus példáját, amely megtanít arra, hogy ha eltérünk a Szentírástól, egészen más helyzetbe kerülhetünk, mint amit szeretnénk. A Filippi 2. részében, az 5. verstől a 8. versig ezt olvassuk: *„a ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.”* Ámen.

Ha figyelmen kívül hagyjuk a megírt Igét, azt kockáztatjuk, hogy Istennel tesszük magunkat egyenlővé, ami súlyos tévedés. Túllépni azon, ami meg van írva, azt jelenti, hogy saját döntéseket hozunk, amelyek ellentétesek Isten akaratával. Ha valaki tanítói szerepet vesz magára az Úr Jézus mellett, vele egyenlő magaslatra helyezi magát, ami megengedhetetlen. Az Úr Jézus nem akart egyenlő lenni Istennel, hanem amikor a Sátán megkísértette, az Írással felelt: *„Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet”*.

Az Úr Jézus megtagadta önmagát, és úgy döntött, hogy nem lép túl azon, ami meg van írva. Engedelmes lett, szolgai formát vett fel, és alávetette magát egészen a halálig. Ez az a minta, amelyet követnünk kell, anélkül hogy eltérnénk a tanításaitól.

Hogy jobban megértsük, hogyan kell viselkednünk, gondoljunk Máté 4. részére, és vegyünk példákat a János 5. részéből is, amelyet most fogunk olvasni. Az a mondat, hogy *„nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, mikor Istennek formájában vala”*, arra emlékeztet, hogy az Úr Jézus, bár isteni természete volt, nem tekintette az Istennel való egyenlőséget olyasminek, amibe kapaszkodnia kell. Ez az alázat példája, amelynek követésére elhívattunk. Döntő fontosságú, hogy ne essünk abba a csapdába, hogy Istennel egyenlőnek tartjuk magunkat, ami akkor történik meg, amikor figyelmen kívül hagyjuk a Szentírás tanítását. Az Úr Jézus figyelmeztet: *„Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek az írásokat”.* Tévelyegtek.

A János 5:19-ben az Úr Jézus elmagyarázza az Atyával való kapcsolatát: *„Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanemha látja, hogy az Atya cselekszi; mert a miket az cselekszik, ugyanazokat cselekszi hasonlóképen a Fiú is.”* Ez kiemeli, mennyire fontos az Atya példáját követni, és az Ő akaratát igyekezni betölteni, nem a magunkét. Ez az elv a mi életünkre is érvényes: Isten akarata szerint éljünk, ahogyan az Úr Jézus tette.

Ami Ezékielt és az 1Korinthusi levelet illeti, fontos, hogy figyelmesen olvassunk, és megértsük az összefüggést és az üzenetet. Ezékielnél a bűnös viselkedés következményeiről és az egyéni felelősségről van szó. *„Ha pedig fiat nemz, a ki erőszakos, vérontó, és ezek közül valamit cselekszik… élhet-e? Nem él! … vére ő rajta lesz.”* Ámen. Ezek az igék arra emlékeztetnek, hogy tetteinknek következményei vannak, és vállalnunk kell értük a felelősséget.

Az Ezékiel-szakasz elején ez áll: *„És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván.”* Ez azt mutatja, hogy az üzenet Istentől származik, és figyelnünk kell arra, amit a Szentírás által kijelent nekünk. Döntő fontosságú, hogy ne lépjünk túl azon, ami meg van írva, és engedjük, hogy életünk minden területén Isten Igéje vezessen.

Ha egy embernek van egy fia – vagy bármely emberről legyen szó –, aki uzsorára ad kölcsön, és kamatot vesz, felmerül a kérdés: élhet-e? Az Írás szerint nem él, mert utálatosságokat cselekedett, és vére őrajta lesz.

A kérdés az, hogy mire utal Isten Igéje ebben az összefüggésben. Azt mondja, hogy aki uzsorára kölcsönöz, nem él, mert utálatosságot követ el, és meg kell halnia, ami arra utal, hogy bűn uzsorára kölcsönözni.

Ez Isten Igéje, de azt is hangsúlyozni kell, hogy tovább kell kutatnunk a Szentírásban. Azt olvassuk, hogy az Atya példáját kell követnünk, és mindazt meg kell tennünk, amit tőle hallunk. Az Úr Jézus és az ördög beszélgetésében az Úr Jézus visszautasítja a kísértést, hogy levesse magát a templom ormáról, mert *„viszont meg van írva”*, hogy ezt nem szabad megtennünk.

Az Ezékiel-szöveg arra utal, hogy az uzsorára adott kölcsön és a kamatszedés súlyos tettek, és felveti a kérdést, hogy élhet-e egy ilyen fiú vagy ember. Kiemeli, mennyire fontos, hogy ne lépjünk túl azon, ami meg van írva, és a tanítások magyarázatában ne tegyük magunkat Istennel egyenlővé. Lelki ítélőképességre és a Szentírás tiszteletben tartására int, anélkül hogy Isten fölé helyeznénk magunkat.

Most pedig menjünk el a Mózes ötödik könyvéhez, hogy közvetlenül Isten szavaiból tanuljunk, és ne lépjünk túl azon, ami meg van írva. Láttuk, hogy az Úr Jézus tiszteletben tartotta az Írást, és veszélyes csak egy részére támaszkodni annak, ami meg van írva, mert Isten Igéje teljes, és a maga egészében kell venni.

Az 5Mózes 23. részének 19. versétől olvasunk: *„Ne végy kamatot atyádfiától, se pénz után, se étel után, se semmi egyéb után, a mit kamatra szoktak adni.”* Ez tiltja, hogy kamatot kérjünk atyánkfiától, vagyis egy másik hívőtől, és megerősíti azt a gondolatot, hogy a kamatra adott kölcsön Isten szemében bűnnek számít.

Isten Igéje azonban azt is tanítja: *„Az idegentől vehetsz kamatot, de atyádfiától ne végy kamatot, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a mire kezedet veted azon a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt.”* Ez az ige arra vezet minket, hogy másként kezeljük az idegenekkel való pénzügyi kapcsolatainkat, mint a testvéreinkkel valókat.

Ezékiel 18. részében az áll, hogy a kamatra adott kölcsön halálra vezető bűn, ami kiemeli e tett súlyosságát. A korábban idézett versben azonban Isten világos különbséget tesz aközött, hogy egy testvérnek adunk kamatra kölcsönt, ami tilos, és aközött, hogy egy idegennek, ami megengedett.

Úgy tűnik, a két szakasz nem mond ellent egymásnak, hanem inkább kiegészíti a tanítást. Míg Ezékiel a testvérek közötti kamatos kölcsön súlyos következményeit hangsúlyozza, a Mózes ötödik könyvéből vett ige konkrét útmutatást ad arra, hogyan járjunk el a testvérekkel és az idegenekkel való pénzügyi kapcsolatokban. Ezékielnél világos, hogy aki atyjafiának kamatra ad kölcsön, az *„halállal hal meg”*, ami lelki és talán testi következményre is utal Isten törvényének megszegése miatt.

Ami az idegenektől szedett kamatot illeti, Isten a Mózes ötödik könyvéből vett versben semmilyen kedvezőtlen következményt nem említ, ami arra utal, hogy nem leszünk bűnösek, ha ezt az útmutatást követjük. Ezért ha úgy gondolnánk, hogy bűnösek vagyunk, amiért idegenektől kamatot veszünk, rosszul értelmeznénk az Igét, és hozzátennénk Isten tanításához.

Fontos megértenünk, hogy bár egyes cselekedetek nemesnek tűnhetnek, ahhoz kell igazodnunk, ami a Szentírásban meg van írva, és tiszteletben kell tartanunk azokat a különbségeket, amelyeket Isten a különböző helyzetek és kapcsolatok között tesz. Isten azért adta ezeket az útmutatásokat, hogy vezessenek bennünket az életünkben, és biztosítsák, hogy összhangban legyünk az akaratával. Isten sokféle tanítást adott, és ezek között vannak a szolgaságra vonatkozó szabályok is.

Az Írás szerint világos különbség van: *„Atyádfiát nem teheted rabszolgává. Az idegeneket rabszolgává teheted.”* Ez isteni törvény, és ha úgy döntünk, hogy nem tartunk rabszolgát, az személyes döntés, és nem ellenkezik Isten törvényével. Tudatában kell lennünk azonban annak, hogy amikor látjuk, hogy mások követik ezeket a tanításokat, nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt, ami meg van írva, mert az azt jelentené, hogy túllépünk Isten Igéjén, ami rossz példa.

Fontos emlékeznünk arra, hogy az ember az, aki veszélybe kerül, amikor nem tartja meg Isten tanításait. Ahogy meg van írva: *„Ne térjetek el attól, a mi meg van írva, se jobbra, se balra.”* Ha szigorúan követjük ezeket a tanításokat, ígéretet kapunk: *„szerencsés leszel minden dolgodban.”* Ez megmutatja, hogy Isten Igéjét a maga egészében kell megtartanunk, még ha egyes részei, például a szolgaság, emberi szemmel kellemetlennek vagy helytelennek tűnhetnek is. Nem változtathatjuk meg Isten tanításait tetszésünk szerint, mert ahogy az Írás mondja: *„A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától.”*

A 15. zsoltárban olyan intéseket találunk, amelyek egy bizonyos életmódra vezetnek, de vigyáznunk kell, nehogy úgy értelmezzük őket, hogy túlmenjünk azon, amit Isten szándékolt. A Sátán éppen a megírt Igét használhatja fel arra, hogy megtévesszen minket, és megpróbáljon túlléptetni bennünket Isten tanításain. Döntő fontosságú, hogy helyesen ítéljünk, és ne keverjük össze a dolgokat, hanem helyesen osszuk meg őket, segítséget nyújtva mind a testvéreknek, mind az idegeneknek, Isten Igéje szerint.

Amikor ítéletről van szó, óvatosnak kell lennünk, nehogy egyenlőségjelet tegyünk különböző helyzetek közé, mert ez eltérítene minket az Írástól. Dávid, a király és zsoltáríró, követendő példa, mert igyekezett betölteni Isten Igéjét, és erre intette a fiát is. A 15. zsoltárban Dávid mély kérdéseket tesz fel: *„Uram! kicsoda tartózkodhatik sátorodban? kicsoda lakozhatik szent hegyeden?”* Ezek a kérdések arra indítanak, hogy elgondolkozzunk a saját Istennel való kapcsolatunkon, és azon, hogyan élünk az Ő tanításai szerint. Ki fog lakni Isten országában? Isten megmondja, ki: *„A ki tökéletességben jár, és igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében; a ki nem rágalmaz nyelvével, nem tesz rosszat felebarátjának, és nem hoz gyalázatot az ő szomszédjára; a ki előtt megvetett az istentelen, de a kik az Urat félik, azokat becsüli; a ki kárára esküszik, de meg nem változtatja; a ki pénzét nem adja uzsorára, és ajándékot nem vesz el az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi, nem inog meg soha.”* Ámen.

Dávid itt Isten emberéről beszél, aki nem adja pénzét uzsorára. Az összefüggésből azt gondolhatnánk, hogy ez az ember a pogányoknak sem adja kamatra a pénzét, ami arra utal, hogy ő az igazság példája. Egyesek a maguk igazságát próbálták felállítani, elutasítva azt az igazságot, amelyet Isten a hit és az engedelmesség által ad. Igaz, hogy *„pénzét nem adja uzsorára”*, de meg kell értenünk, kinek nem adja: tudniillik a testvéreinek. Ami pedig a megvesztegetést illeti, azt meg kell beszélnünk, hogy parancsolt-e vagy sem.

Ha úgy döntünk, hogy nem adunk pénzt kamatra, az a mi döntésünk. De ha másokat arra tanítunk, hogy gonoszság kamatra adni a pénzt, meg kell kérdeznünk magunktól, nem lépünk-e így túl azon, ami meg van írva. Fontos, hogy ne lépjünk túl azon, ami meg van írva, mert nagy a veszélye annak, hogy Istenhez hasonlóvá tesszük magunkat. *„Annak okáért az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus Jézusban is… nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő.”*

Összefoglalva: az Úrnak erre a tanítására nézve tilos testvéreinknek kamatra adni a pénzt. Rajtunk áll azonban, hogy másoknak, idegeneknek akarunk-e kamatra kölcsönözni. Ha egy idegennek kamat nélkül akarunk kölcsön adni, az semmi gond. Ha úgy döntünk, hogy kamatra adunk, az sem gond. Ma az állam törvényei szerint nem kölcsönözhetünk pénzt kamatra, mert nem fizetünk utána adót, és erre nincs engedélyünk. Alkalmazkodnunk kell a törvényekhez, és meg kell fizetnünk a megfelelő adókat és illetékeket. E korlátozások ellenére azonban kölcsönözhetünk pénzt, de kamat felszámítása nélkül, akár barátokról, akár más emberekről van szó. Ami a bankárokat illeti, akik gyakran idegenek, felmerül a kérdés, hogy betehetjük-e a pénzünket a bankba, hogy kamatot kapjunk rá.

Az Úr Jézus nem hagyta figyelmen kívül ezeket a kérdéseket, ahogyan ez a tanításaiból kiderül. Máté 25. részében, ahol a talentumokról szóló példázatról van szó, a kamatot nem ítéli el kifejezetten. Ha a kamat vagy a szolgaság teljesen tilos lett volna, sem az Úr Jézus, sem Pál apostol nem hivatkozott volna rájuk a tanításaiban. A talentumokról szóló példázat 24–27. versében ezt olvassuk: *„Előjövén pedig az is, a ki az egy tálentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam rólad, hogy kemény ember vagy, a ki ott is aratsz, a hol nem vetettél, és ott is takarsz, a hol nem szórtál: Azért félvén, elmenék és elrejtém a te tálentomodat a földbe: ímhol a tiéd. Felelvén pedig az ő ura, monda néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, a hol nem vetettem, és ott is takarok, a hol nem szórtam: El kellett volna azért helyezned az én pénzemet a

pénzváltóknál, és én megjövén, nyereséggel kaptam volna vissza a magamét."* Ámen.

Ez a példázat nem arra buzdít, hogy kapzsik vagy fösvények legyünk, sem arra, hogy túlságosan szeressük a pénzt. Nem arra kaptunk elhívást, hogy kamatból gyarapítsuk a vagyonunkat, vagy hogy fösvények legyünk. Isten azonban nem tiltja kategorikusan a kamatot, ahogyan ez az Úr Jézus szavaiból kiderül: *„El kellett volna helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál."* Ezért ezeket a tanításokat a maguk összefüggésében kell értelmeznünk, és azokhoz az erkölcsi és jogi elvekhez kell igazodnunk, amelyek az életünket vezetik. Ha tilos lett volna, mit mondott volna az Úr Jézus? Mondott volna ilyet? Hogy el kellett volna követned egy bűnös dolgot, valami Isten által tiltottat? Az Úr Jézus pontosan engedelmeskedett az Atyának. Mindent, amit az Atya mondott, az Úr Jézus is mondta.

És mivel a gonosz szolga nem dolgozott, értelemszerűen nem sáfárkodott vele jól – vagyis annál nagyobb a felelősség, amikor a rád bízott pénz Isten országáé. Isten Igéje arra int, hogy jól sáfárkodj vele, te pedig hagyod, hogy ott porosodjon, mert az infláció felemészti a pénzt. Elértéktelenedik, bizony. Azt kellett volna tenned, hogy a pénzváltóknál helyezed el, és nem tetted meg.

Mi pedig jövünk, és megváltoztatjuk Isten Igéjét, elrontjuk, és azt mondjuk, hogy gonoszság. Isten könyörüljön rajtunk, hogy megtanuljuk: ne lépjünk túl azon, ami meg van írva. A tegnapi alkalmon is, ahol jártam, láttam ezeket a kisiklásokat, ezeket a kilépéseket abból, ami meg van írva. Az emberek abból a vágyból, hogy minél szigorúbbak, minél engedelmesebbek legyenek – mondjuk így – bizonyos pontokon, máshol pedig tágak, elrontják Isten Igéjét.

Olvassunk még egy tanítást a 2Mózes 23. részéből, amelynek ez a címe: *„Igazságszolgáltatásra vonatkozó törvények"*. Isten törvényeket adott, hogy kövessük őket. *„Minden törvényemet és minden parancsolatomat kövessétek."* A 8. vers: *„Ajándékot ne végy, mert az ajándék megvakítja a látókat, és elfordítja az igazak beszédét."* Olvassunk az 5Mózes 16. részének 19–20. verséből is: *„El ne fordítsd a jogot, ne légy személyválogató, és ajándékot el ne végy, mert az ajándék megvakítja a bölcsek szemeit, és elfordítja az igazak beszédét. Az igazságot, csak az igazságot kövesd, hogy élj és bírjad a földet, a melyet az Úr, a te Istened ad néked."* Ámen.

Az Ige itt nem azt mondja, hogy ne adj ajándékot, hanem csak azt, hogy ne fogadj el ajándékot. Isten Igéje szerint az ajándék megrontja a szívet. Azt mondja, megvakítja a látókat, és elfordítja az igazak ítéletét, vagyis az igazság útjait rontja meg. Az ajándékok megrontják az igazság útjait.

Tegnap többeket is hallottam azt mondani, hogy ha hálád jeléül, például hálából ajándékot adsz az orvosnak, az rendben van. De mit teszel az orvossal, amikor hálád jeléül ajándékot adsz neki? Nem számít, minek a jeléül, ajándékot adsz neki. Mi történik, amikor ajándékot adunk az orvosnak? Fel kell tennünk a kérdést, hogy ez a gesztus hat-e a szívére vagy sem. Isten világos üzenetet adott nekünk ebben. Egyesek érvelhetnek úgy, hogy ha az ajándékot hálából adjuk, nincs semmi baj. De vajon túllépünk-e a Szentírás tanításán, ha így teszünk? Nem feltétlenül, gondolják egyesek, mert szerintük a megvesztegetés azt jelenti, hogy csalárd módon akarunk valamit megszerezni, olyan jogokat akarunk magunknak, amelyek nem illetnek meg, és törvénytelenségre ösztönzünk. Valóban, az ilyen tettek még súlyosabbak.

De mi történik, amikor tisztességtelen elvárások nélkül adunk ajándékot? Vajon letérünk-e az igazság útjáról, vagy megtartjuk azt? Bátorítjuk-e a rosszat ezekkel a gesztusokkal? Ki az, aki kísért? Emlékezzünk: az Úr Jézust az ördög kísértette, nem Isten. Amikor megváltoztatjuk a szavak értelmét, a valóságról alkotott képünk is megváltozik.

Vegyük egy nehéz szülés példáját. A feleségem tíz órán át vajúdott, és nem tudott szülni. Isten akarata ez? Siettetheti Isten a szülést? Vagy ajándék kell ahhoz, hogy rávegyük az orvost, hogy gyorsabban cselekedjen? Szabad ilyen körülmények között ajándékot adni? Megengedi Isten, hogy így befolyásoljuk az emberek szívét?

A megvesztegetés meghatározás szerint pénzben vagy természetben adott ajándék azzal a céllal, hogy a hivatalnokot feladatai lelkiismeretesebb ellátására bírjuk. De amikor szenvedést látunk, nem érezzük-e magunkat arra késztetve, hogy túllépjünk az Írás tanításán? Az ördög megpróbál meggyőzni minket, hogy egy kis hálajel nem árthat. De már egy kisebb pénzösszeg is hatással lehet egy ember feddhetetlenségére.

Térjünk vissza Félix példájához, akiről az Apostolok cselekedetei 24. részében olvasunk. Tanuljuk meg ma, hogy ne lépjünk túl azon, ami meg van írva, bármilyenek legyenek is a körülmények: még ha a mi életünk vagy szeretteinké forog is veszélyben, nem térhetünk el Isten elveitől. Isten adta nekünk az életet, és még ha a halállal nézünk is szembe, nem ronthatjuk meg a magunk vagy mások szívét a tetteinkkel. Ha Isten azt mondja: *„Péter, ma meg kell halnod."* Én pedig azt mondom: „Nem, én még élni akarok, inkább megvesztegetek valakit és életben maradok, inkább túllépek azon, ami meg van írva." Túllépjünk vagy ne lépjünk túl? Az Úr Jézus szolgává lett, és meddig volt engedelmes? *„Halálig."* Kövessük az Ő példáját, arra kaptunk elhívást, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt.

A 24. rész 24–26. versét olvassuk: *„Néhány nap mulva pedig odajövén Félix Druzillával, a feleségével, a ki zsidó vala, magához hivatá Pált, és meghallgatá őt a Krisztusban való hit felől. Mikor pedig ő igazságról, mértékletességről és az eljövendő ítéletről szólott, megrémülvén Félix, felele: Most menj el, alkalmas időben ismét hivatlak; Egyszersmind remélvén is, hogy Pál pénzt ád néki, hogy szabadon bocsássa; azért gyakrabban is hivatván őt, beszélget vala vele."*

Adott-e Pál pénzt neki, vagy nem adott? Az az ember, aki az Isten által megkívánt igazságban élt, nem adott ajándékot, nem lépett túl azon, ami meg van írva. De miért remélte Félix, hogy Pál ad neki? Miért remélte Félix? Talán voltak más foglyok Pál előtt, akik ajándékokkal tették elviselhetőbbé a fogságukat? Hogyan remélhetnél valamit, ha soha senki semmit nem adott?

Ha a te munkahelyeden, ott, ahol te vagy, nem szokás a megvesztegetés – hiszem, hogy vannak helyek, ahol nem adnak sem ajándékot, sem csúszópénzt –, de egy másik munkakörben? Jöttek már hozzád, hogy ajándékot adjanak, hogy egy kis pénzt csúsztassanak a zsebedbe? Igen! *„Rakj meg hamarabb! Rakj le hamarabb! Intézd el gyorsabban! Segíts! Itt van egy kis figyelmesség!"* Hálából adják, de nem rontja-e meg a szívét annak, aki elfogadja? Kiszámolhatja-e, mennyi pénzt keres ma ajándékokból? *„Ma még senki sem jött, de remélem, hogy ez itt majd ad valamit."* Ugye így megromlik a szív? Hogyne romlana meg. De *„jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás következik."* Meg van írva. Vagy nem érdekel minket, mi van megírva? Csak

annál maradunk, hogy én hálám jeléül adok valakinek egy ajándékot?

De adhatsz egy szál virágot, nem? Adsz egy virágot, az ajándék. Adhatsz egy tábla csokoládét, az is ajándék. Semmit sem szerzel meg vele. A feleségednek adsz egy virágot, egy csokoládét, adsz neki valamit. Amikor nem jár a szív megrontásával, az ajándékok helyénvalók és szépek, hogyne. A baj az, amikor a szép gesztusokat összekeverjük a csúfakkal, összekapcsoljuk őket, és a szépek mellett átlépünk a csúfakhoz is. Máskor viszont egyesek nem viselik el a csúf gesztusokat, és a szépekről is lemondanak, mert azt hiszik, nem szabad ajándékot adniuk. Így még egy szál virágot sem adnak a feleségüknek, vagy egy ebédet sem a testvéreknek, mert azt gondolják, nem szabad ajándékot elfogadni, pedig nincs így megírva.

Támaszkodjunk arra, ami meg van írva: ne tegyünk hozzá a Szentíráshoz, és ne vegyünk el belőle, ne rakjunk többletterhet az emberekre, de ne is egyszerűsítsük le a helyzeteket csak azért, hogy a saját gondjainkat megoldjuk. Mi a megvesztegetés hatása? Lecsillapítja a haragot, nem igaz? Ha nem adsz csúszópénzt, harag támadhat. Ezért egyesek ajándékot vagy csúszópénzt adnak, hogy elkerüljék a haragot. *„Én is adok, mert különben megharagszik. Nem foglalkozik a feleségemmel, azt mondja, hogy fösvény vagyok”* – gondolhatja valaki, és így próbálja megoldani a helyzetet.

Vegyünk egy példát, amelyet sokan gyakran figyelmen kívül hagynak. Az emberek túllépnek azon, ami meg van írva, és mindenféle érveket hoznak. Józsué könyvének 23. részében a 6. és 7. verset olvassuk: *„Legyetek azért igen erősek, hogy megtartsátok és megcselekedjétek mindazt, a mi meg van írva Mózes törvénykönyvében, hogy el ne térjetek attól se jobbra, se balra. Hogy ne keveredjetek össze e népekkel, a kik megmaradtak ti közöttetek.”* Ámen. *„Ne keveredjetek össze e népekkel.”* A Prédikátor könyve 7. részének 7. versében meg van írva, hogy *„a vesztegetés megrontja a szívet”.* Vigyáznunk kell.

Felhoztam a kamat példáját. Isten arra tanít, hogy ne vegyünk kamatot atyánkfiától, és Ezékielnél azok következményeiről olvasunk, akik ilyesmit gyakorolnak. Józsuénál azt mondja, hogy ne keveredjünk össze a köztünk megmaradt népekkel, de a következményeket nem mutatja meg, itt csak azt mondja meg, mit tegyünk. Fontos megértenünk, vannak-e következményei annak, ha figyelmen kívül hagyjuk azt, ami meg van írva, vagy nincsenek.

Első ránézésre, ha csak felületesen olvasunk, talán nem érzékeljük, milyen súlyos dolog figyelmen kívül hagyni a megírt tanítást. Például azt állítjuk, hogy nem keveredünk más népekkel, ugyanakkor engedjük, hogy befolyásolják a gyermekeinket. Ez is a keveredés egy formája, nem igaz? A kérdés az: valójában kit keverünk össze? A válasz: a gyermekeinket. Mit mond erről Isten Igéje? Térjünk vissza az Íráshoz, hogy megértsük az engedetlenség és az Igéje által szabott határok átlépésének következményeit. Döntő fontosságú, hogy igyekezzünk megtartani és megcselekedni mindazt, ami meg van írva, el ne térjünk se jobbra, se balra, és megmaradjunk az engedelmességben, hogy elkerüljük a súlyos következményeket.

A 106. zsoltár egy ószövetségi parancs megszegésének következményeiről beszél: *„Ne keveredjetek össze a népekkel.”* Ha úgy döntünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk ezt a parancsot, szembe kell néznünk a következményekkel, bármilyen kifogásokra hivatkozunk is.

Például szokás ajándékot adni a szüléskor. Ha nem veszünk részt ebben a szokásban, a szülésznő megsértődhet, és megtagadhatja a további segítséget. Mit tegyünk ebben a helyzetben? Amikor próbára tesznek, és árat kell fizetnünk a feddhetetlenségünkért, hogyan járunk el? Néha könnyebbnek tűnik feladni az elveinket, mint elviselni a nehézségeket, még ha ez azt jelenti is, hogy eladjuk Isten gyermekeiként kapott jogunkat, csak hogy elkerüljük a pillanatnyi szenvedést vagy egyéb kellemetlenségeket a kórházban.

A megírt tanítás figyelmen kívül hagyásának súlyosságát a 106. zsoltár hangsúlyozza, amely óv attól, hogy más népekkel keveredjünk. Isten megparancsolta, hogy ne keveredjenek, a szöveg pedig világosan mondja: *„Nem irtották ki a népeket, a melyekről az Úr nékik szólott; Hanem összekeveredtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket.”* Nem engedelmeskedtek tehát Istennek, és túlléptek a tanításain. Talán az ördög azt sugallta nekik, hogy nincs ebben semmi komoly, de azzal, hogy összekeveredtek a népekkel, és átvették szokásaikat, a bálványimádás csapdájába estek. Így a nép a bálványok tiszteletére áldozta fel fiait és leányait, ártatlan vért ontva: saját gyermekei vérét, akiket Kánaán bálványainak áldozott. Ezekkel a gyilkosságokkal megfertőztetett a föld, ők pedig tetteikkel tisztátalanná lettek, és paráználkodtak cselekedeteikkel. Ezek után felgerjedt az Úr haragja népe ellen, és megutálta az örökségét. Ámen.

Milyen következményei vannak az engedetlenségnek? Mi történik, amikor figyelmen kívül hagyjuk a megírt tanítást? Mit tegyünk, testvéreim, ha nincs lehetőségünk otthon tanítani a gyermekeinket, ha nincs erre módunk? A pénz hiánya, a tanárok hiánya, az angol nyelv nem ismerése – mind akadályok. Ám az, hogy *„ne keveredjetek össze a népekkel”*, világos parancs.

Gondoljunk a zsidókra: ha a filiszteusokhoz küldték volna a gyermekeiket tanulni, milyen eredménnyel jártak volna ezek a filiszteus iskolák? Mit tanultak volna ott a gyermekek? Dágónról tanultak volna, a filiszteusok bálványáról, mert az iskoláikban ez volt az előírt vallás.

Mit tanítanak ma az állami iskolákban? Azt állítják, hogy Isten nem létezik? Ezt tanítják. Azt hirdetik, hogy az ember a majomtól származik. Ezt tanítják. Szó esik az evolúcióról? Ezt tanítják. Azt tanítják, hogy minden a semmiből jött létre? Igen, ezt tanítják az állami iskolákban, ahol a tankönyvek ilyesmit tartalmaznak. Mit adnak át a gyermekeinknek? Mire tanítják őket ezek a népek?

Isten gyermekeit arra tanítják, hogy úgy éljenek, ahogyan ezek a népek élnek? Összekeveredtek velük, és mi a következménye a népekkel való keveredésnek? Átvették a szokásaikat, átvették a szokásaikat – íme a következmény, így van megírva –, és elpusztították a népet. Ma szó szerint nem pusztíthatunk el senkit, nincs hozzá fegyverünk, de mit pusztíthatunk el? A kapcsolatokat. Elpusztíthatjuk vagy sem? Természetesen igen. Vannak-e következményei, amikor ezeket a kapcsolatokat megszakítjuk? Igen, vannak. Fizetünk-e érte árat? Fizetünk, ára van. Meg kell tanulnunk, hogy ne hagyjuk figyelmen kívül azt, ami meg van írva.

Ha figyelmen kívül hagyjuk, milyen következmények jelentkeznek? Isten gyermekei maradunk-e? Isten haragot mutatott népe iránt, amikor az vétkezett, de vajon ez a harag rám is vonatkozik, ha vétkezem? Vagy Isten csak a zsidókkal bánt így, részrehajlóan gyűlölve a saját

népét, és engem más mérce szerint szeret?

Isten haragja ellenem is irányul, vagy nem? Úgy tűnik, Isten haragja szükséges. Lehetséges, hogy Isten megutálja az örökségét, vagyis engem, aki ennek az örökségnek része vagyok? Súlyos helyzet ez, vagy nem? Valójában nagyon súlyos. Hajlamosak vagyunk figyelmen kívül hagyni azt, ami meg van írva. Napjainkban mintha hiányozna az ítélőképesség ebben a kérdésben. Énekelünk, imádkozunk, sok a vallásosság bennünk, de amikor ítélőképességre van szükség, hogyan viszonyulunk a népekhez? Isten az Ószövetségben megparancsolta, hogy ne keveredjünk össze a népekkel. Érvényes ez a parancs ma is, vagy csak az idősekre vonatkozik, hogy ők ne keveredjenek? Mit tegyenek a gyermekeink? Keveredjenek vagy ne? Van-e a gyermekeknek ítélőképessége az iskolában? Zsenge korban, hét-, nyolc-, tizenegy- vagy tizenkét évesen mit tanulnak, mit szívnak magukba? Olyan-e a gyermek, mint a szivacs, amely minden információval megtölti az elméjét?

Ha egy gyermeket arra tanítanak, hogy a Föld lapos, azt fogja hinni. Ha azt mondják neki, hogy gömbölyű, azt fogja tudni. Galileo Galilei korában mit hittek az emberek a Földről? Előtte mit tudtak a Föld alakjáról? Tudásuk azon alapult, amit tanítottak nekik. Ahhoz, hogy ez a tudás megváltozzon, kellett valaki, aki felfedez és új ismeretet hoz. Addig az emberek azt tanulták, amit az iskolákban tanítottak. Ha matematikát tanulsz, a matematikát fogod ismerni, nem igaz? Ha az anyanyelvedet tanulod, azt fogod ismerni. De ha franciául tanulsz, tudni fogsz németül? Nyilvánvalóan nem. Így történt hát, hogy összekeveredtek a népekkel.

Sok olyan helyzet van, amelyben úgy dönthetünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk azt, ami meg van írva. Igen, rengeteg ilyen helyzet van. A vallási gyakorlatban és szertartásokban gyakran további előírásokat teszünk ahhoz, amit az Úr eredetileg mondott. Azon gyötrődünk, hogy bizonyos dolgokat este, reggel vagy délben kell-e tennünk, egy poharat használjunk-e vagy kettőt, kovásztalan vagy kovászos kenyeret készítsünk-e, bort vagy mustot használjunk-e, pedig ezeket a részleteket nem említi az Írás.

Ezeket emberek tették hozzá, akik úgy gondolták, jobb, ha Istennel egyenlővé teszik magukat, és azt mondják, amit Isten nem mondott, ők mondják ki azt, amit Isten nem mondott ki. Fontos, hogy ne lépjünk túl azon, ami meg van írva, és tanuljuk meg tisztelni ezeket a tanításokat. Igyekezzünk úgy élni, ahogyan az Úr Jézus élt, szigorúan ragaszkodva ahhoz, ami meg van írva. Amikor olyan tanításokkal találkozunk, amelyeket nem támaszt alá az Írás, meg kell kérdeznünk magunktól, elfogadjuk-e őket vagy sem. Óvjon meg minket Isten attól, hogy belépjünk arra a területre, amely nincs megírva. Igyekezzünk megmaradni azon az úton, amelyen az Úr Jézus járt, és az az indulat legyen bennünk, amely az Úr Jézusban is megvolt. Ámen.

Sursa: *Túl ne menjetek azon, ami meg van írva* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/tul-ne-menjetek-azon-ami-meg-van-irva